

15 NOVEMBER 1923

No. 22

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Ziet, Jezus Christus is de naam welke van den Vader gegeven is,
en daar is geen andere naam gegeven waardoor de mensch zalig kan
worden.

L. en V. 18 : 23.

DE LEERSTELLING VAN BEKEERING.

DOOR J. M. SJODAHL.

In het Woord van God wordt de mensch, als iemand vrij van willen en kunnen, in staat geacht zich te bekeeren, de keten der zonde te breken en goed te doen. Johannes de Dooper verhief zijn stem in de wildernis en maande zijn toehoorders zich te bekeeren — een nutteloos gebod als de mensch dat niet kan volbrengen. Op dezelfde wijze hebben de dienstknechten des Allerhoogsten van alle tijden bekeering gepredikt. „God..... verkondigt nu allen menschen dat zij zich bekeeren.” (Hand. 17 : 30; Leer en Verb. 18 : 9; II Nephi 2 : 21).

Maar het Woord Gods zegt duidelijk, dat het de gave Gods is. „Want het is God die in u werkt beide het willen en het werken, naar zijn welbehagen.” (Fil. 2 : 13). „..... Zoo heeft dan God ook den Heidenen de bekeering gegeven ten leven.” (Hand. 11 : 18). „De goedertierenheid Gods leidt u tot bekeering.” (Rom. 2 : 4). „Bid voor hen, mijn zoon, opdat bekeering tot hen moge komen. Doch zie, ik vrees dat de Geest opgehouden heeft met hen te strijden.” (Moroni 8 : 28). „Doch zie, ik zeg tot u, dat Ik, de Heere, Adam en zijn zaad beloofde, dat zij den tijdelijken dood niet zouden sterven, totdat ik engelen zoude uitzenden om hen bekeering en verlossing door geloof in Mijn Eeniggeboren Zoon te verkondigen.” (Leer en Verb. 29 : 42). Bekeering is derhalve beide het gevolg van 's menschen streven en de gave Gods.

Er is evenwel geen tegenstrijdigheid in deze schijnbaar strijdige leeringen. Door de prediking van het Evangelie van bekeering,

overtuigt de Heilige Geest den mensch van zonde. Hij verklaart de wet van God en geeft de straf, die de overtreding volgt te kennen, en brengt dientengevolge den mensch tot besef van den afschuwelijken aard der zonde. Als dit werk des Geestes het doel getroffen heeft en de zondaar gewillig wordt om zijn booze wegen te verlaten, is God bereid hem te helpen. De Heere zal geen zondaar tegen zijn wil behouden; doch wanneer de wil in de juiste richting gebogen is, komt de zaligheid als de genadevolle gift Gods tot hem. Wanneer de Heere Zijn dienstknechten machtigt om bekeering te prediken, schenkt Hij allen, die gewillig zijn, de macht om zich te bekeeren. Wanneer de Heere in goddelijke hoogte opstaat en den lamme gebiedt te verrijzen en te wandelen, hoewel de laatste door zijn eigen kracht niet in staat is zijn leden te gebruiken, geeft Hij hem gelijktijd de noodige kracht om dat te doen, mits hij gewillig is om dat gebod te gehoorzamen. De helende kracht wordt van de heilige bron van leven en gezondheid voortgebracht en de patiënt ontvangt het op geloof en wordt aldus genezen en in staat gesteld om te loopen. Evenzoo met de bekeering. Zij is de gave Gods, maar zij is een gave, die God van niemand terughoudt, die er oprecht naar vraagt en haar op geloof ontvangt.

Het moet evenwel worden opgemerkt, dat bekeering niet altijd geofferd wordt. De Heilige Geest werkt met den mensch zoolang als er een mogelijkheid bestaat om hem van zijn wegen van zonde als een misdaad te doen terugkeeren, maar weerstand tegen den Geest verhardt het hart en door menigvuldige herhaling wordt hij ongevoelig voor de heilige beïnvloeding en de Geest houdt op langer met hem te strijden. „Mijn Geest zal niet altijd met den mensch twisten!” zegt de Heere. (Gen. 6 : 3; Leer en Verb. I : 31—33). In den brief aan de Hebreëen 6 : 6 zien we „dat zij die verlicht zijn geworden en het goede Woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, de bekeering niet kunnen hernieuwen, indien ze afvallig worden.” Dat verklaart mogelijkkerwijs waarom Esau, na zijn geboorterecht „om ééne spijze weggegeven te hebben, geene plaats des berouws vond, hoewel hij die onder tranen zocht.” (Hebr. 12 : 16, 17). Als de eerstgeborene in den huize Isaäcs, die het patriarchale ambt bekleedde als de opvolger zijns vaders, Abraham, had hij wellicht de voortreffelijkheid der hemelsche gaven, zoo niet „de krachten der toekomstige eeuw” gesmaakt.

Hetzelfde kan met Judas, den verrader onzes Heeren, het geval zijn. Hij ook „berouwde” zijn daad. Het berouwde hem „onschuldig bloed” verkocht te hebben (Matth. 27 : 3—5). Maar zijn droefheid eindigde door zelfbeëindiging van zijn aardsche bestaan, door zelfmoord. De profeet Joseph Smith zeide eens: „Wanneer

de mensch een vijand van dit werk begint te worden, vervolgt hij mij; tracht mij te dooden, en zal nimmer ophouden naar mijn bloed te dorsten. Hij ontvangt den geest des duivels... denzelfden geest, dien zij hadden, die den Heere ten doode kruisigden... dezelfde geest, die tegen den Heiligen Geest zondigt. Gij kunt zulke personen niet redden; gij kunt hen niet tot bekeering brengen; zij zoeken openlijken strijd, evenals de duivel, en verschrikkelijk zijn de gevolgen." (Journal of Discourses, Deel 6, blz. 9). Waaruit blijkt dat, zoolang als de geest van vervolging bezit van den mensch heeft, bekeering onmogelijk is. Die geest moet eerst worden verdreven.

Oprechte bekeering uit zich in een verlangen om al de wetten des Heeren te volgen. Daarom, toen Petrus predikte: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt!" (Hand. 2 : 38), werden gedoopt zij, „die gaarne Zijn Woord aannamen." (Hand. 2 : 41). De oprecht bekeerende zondaar ageert niet over het „waarom" en „daarom". Zijn eenigst verlangen is den wil van God te kennen en te doen. Wanneer hem te verstaan is gegeven, dat „hij die gelooft en gedoopt zal zijn, zalig worden zal", (Markus 16 : 16) geeft hij aan deze voorwaarden gehoor. Indien hem bekend gemaakt wordt, dat de doop een heilige verordening is, die de reiniging der ziel is door aanvaarding, op geloof, van het verzoeningswerk van Christus, onderwerpt hij zich daaraan met vreugde, en, door die deur, treedt hij het Koninkrijk des hemels in, vertegenwoordigd door de Kerk van Jezus Christus. Derhalve, „de eerste vrucht der bekeering is de doop". (Moroni 8 : 25.)

Dan vergeeft de Heere de zonde van het verleden. Dat wil zeggen, de zonden zijn uitgewischt, de schuld is vergeven, als ware zij nimmer bedreven, en de bekeerde zondaar, die door den doop met Christus begraven en in een nieuwigheid des levens met Hem is verzezen, van alle zonden rein gewasschen, ziet met vreugde en vertrouwen Zijne komst en oordeel tegemoet. Petrus sprak tot zijn vergaderden in Jeruzalem: „Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden!" (Hand. 3 : 19) en Paulus, verder over de vergeving der zonde uitweidende, zegt: „Zijnde met Hem begraven in den doop, in welchen gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, die hem uit de dooden opgewekt heeft. En Hij heeft u als gij nog dood waart in de misdaden en in de voorhuid uws vleesches, mede levend gemaakt met hem, alle uwe misdaden u vergevende: uitgewischt hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, eenigerwijze ons tegen was, en heeft dat uit het midden weggenomen, het aan het Kruis genageld hebbende."

Als de bekeerde zondaar gedoopt en vergeven is geworden, is hij in een toestand om den Heiligen Geest en alle gaven en gunsten,

die van Hem komen, te ontvangen, zooals Petrus zegt: „Bekeert u en worde gedoopt*** en gij zult den Heiligen Geest ontvangen.” (Hand. 2 : 38). De inwoning van den Heiligen Geest in den mensch, die onmiddellijk volgt op zijne reiniging en zuivering, is de bron van een nieuw geestelijk leven, die in kracht blijft toenemen, totdat hij in de gelijkenis van Christus is veranderd; totdat hij één is geworden met den Vader en den Zoon in zijn oogmerken en plannen, zijn verlangens, zijn gedachten en gevoels, zijn inzichten en oordeel. De Geest is, in de taal van Brigham Young (Journal of Discourses, Deel 6, blz. 95) „God's Boodschapper, die Zijn invloed door al de werken des Almachtigen uitstort.” Het is het ambt van den Geest om „het oog des verstands te verlichten” (Efez. 1 : 18), „opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.” (1 Cor. 2:12), „of de dingen die des Geestes Gods zijn.” Het is Zijn ambt om openbaringen te geven, want „niemand kan den Heiligen Geest ontvangen zonder openbaringen te ontvangen.” (Joseph Smith, Kerkgeschiedenis, Deel 6, blz. 58). Het is zijn werk de gave van gezondmaking, van profetie, en alle andere noodzakelijke gaven voor de opbouw van den geloovige en den groei der Kerk mede te deelen. Het is Zijn bijzondere functie om een getuige in het hart des menschen te zijn en van de waarheid te getuigen. „De Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus”. (Rom. 8 : 16, 17). Hij geeft ons de verzekering, dat onze zonden vergeven zijn en stelt ons in staat om met een goed geweten tot God te gaan.

Oprechte bekeering openbaart zich in een verlangen om de zonden te belijden en herstel te smaken voor het begane kwaad. Dit is in volle overeenkomst met de onderwijzingen der schriften: „Hij die zijne overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn: maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen.” (Spreuken 28 : 13). „Indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij onszelve en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij onze zonden vergeve.” (1 Joh. 1 : 8, 9). „En Alma ging en oordeelde volgens het Woord des Heeren degenen, die in hunne ongerechtigheden gevat waren. En wie ook van zijn zonden bekeerde en ze beleed, die rekende hij onder het volk der Kerk. En degenen, die hunne zonden niet wilden belijden noch van dezelve wilden bekeeren, werden niet gerekend onder het volk der Kerk en hunne namen werden uitgewischt.” (Mosiah 26 : 34—36).

Een zoo voornaam deel neemt de belijdenis der zonde in, als een openbaring van het geestelijke leven, hetwelk met de bekeering begint, dat de Roomsche-Katholieke Kerk het beschouwt als der zaligheid noodzakelijk. De belijdenis is, volgens hare leering, een verordening voor de vergeving der zonden, bedreven na den doop.

Zij moet een oorbiecht zijn en alle zonden van het „sterfelijke” bestaan omvatten. De priester, die de biecht afneemt, behoudt de macht de zonde te vergeven op voorwaarde, dat de voorgeschreven regel bevredigend is gevolgd. De priester, volgens Rome, bezit de macht de zonden te vergeven of te behouden; hij draagt de sleutelen des hemels en der hel, en opent en sluit die naar zijn wil; derhalve kan geen zonde, volgens deze beschouwing, na den doop bedreven zijnde, vergeven worden, tenzij die den priester is gebiecht.

Dit is evenwel in strijd met de schriften. Apostel Jacobus zegt: „Belijdt elkander uwe zonden (niet den priester) en bid voor elkander.” (1 Jacobus 5 : 16) en David geeft zijn ondervindingen aldus te kennen: „Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen den ganschen dag.” *** Mijn zonde maakte ik U (niet den priester) bekend, en mijne ongerechtigheid bedekte ik niet; ik zeide: Ik zal belijdenis van mijne overtredingen doen voor den Heere, en Gij vergaaf de ongerechtigheid mijner zonde.” (Ps. 32 : 3, 5). In het Boek van Mormon lezen wij: „Velen werden voor Gods altaar gebracht, om Zijn naam aan te roepen en hunne zonden voor Hem te belijden.” (Alma 17 : 4.)

Wij zien dus dat de belijdenis in de eerste plaats een zaak is tusschen den bekeerden zondaar en zijn God. Er zijn gevallen waarin de belijdenis van den een aan den anderen persoon goed is en zelfs noodzakelijk; doch de biecht aan een priester, omdat hij een geestelijke is, wordt nergens bevolen. Dat is slechts een menscheelijke instelling en bijgevolg van nul en geener waarde. Brigham Young merkt terecht op:

„Ik wensch niets van de zonden dezes volks te weten, tenminste niets meer dan ik verplicht ben te weten. Indien personen het vertrouwen in henzelfen verliezen, neemt het de kracht, het geloof en vertrouwen, dat anderen in hen stelden, weg. Daardoor ontstaat iets wat wij zwakheid willen noemen. Indien gij een zonde begaan hebt, waar niemand op deze aarde iets van weet, en waardoor niemand lijdt, dan hebt gij verkeerd gedaan en tegen God gezondigd, doch bewaar dat in uw hart en zoek God om uwe zonde voor Hem te belijden en Zijne vergeving te verkrijgen.

„Als kinderen tegen hunne ouders gezondigd hebben, of echtgenooten tegen elkander, wederkeerig, laat ze elkander hunne zonden belijden en elkander vergeven, en laat de belijdenis daarvan eindigen; en laat hen bij God vergeving zoeken. Beken uwe schuld dengene, waartegen u gezondigd hebt, en laat het daarbij blijven. Indien u tegen de maatschappij hebt gezondigd, belijdt dan haar. Zoo u tegen uwe familie gezondigd hebt, belijdt daar. Belijdt uwe zonden, ongerechtigheden en dwaasheden daar, waar zij behooren en leer uwe handelingen desgelijks te rangschikken.” (Journal of Discourses, Deel 4, blz. 79).

Belijdenis zonder herstel, zoo dat mogelijk is, is van geen waarde. Hierover mogen we weder Brigham Young's woorden aanhalen: „Velen zijn tot mij gekomen — naar alle voorkomen eerlijke lieden — lieden die men zou gezworen hebben heilig als engelen waren, die bekenden dat ze spijkers enz. van mij of van een wagen gestolen hadden. Doch zij zijn nog niet zoo eerlijk geworden om die gestolen artikelen terug te bezorgen. In welk een toestand zijn zij, na zulk een belijdenis, zonder herstel, schadevergoeding, of een of ander soort van voldoening te geven? Juist zooals zij voorheen waren.” (Journal of Discourses, Deel 6, blz. 71). Herstel mogen we zeggen, is voor de belijdenis wat rijpe vruchten, in den gestelden tijd, voor een gezonden, levenskrachtigen boom zijn.

Maar hoewel deze belangrijke waarheid opnieuw geopenbaard is, mag niemand de bekeering tot na den dood uitstellen.

Zooals doctor James Talmage in zijn Artikelen des Geloofs terecht opmerkt: „Wij weten niet op welke voorwaarden de bekeering hiernamaals kan worden verkregen, doch het is onredelijk om te veronderstellen, dat de ziel, die de gelegenheid van bekeering in dit leven hardnekkig heeft verworpen, het daar gemakkelijk zou kunnen doen.

De dag onzer bekeering uit te stellen, is ons vastberaden in de macht des boozen te stellen.

De verandering, die door de bekeering, den doop, vergeving der zonde, en de ontvangst van den Heiligen Geest in den mensch gewrocht wordt, is ook wedergeboorte genoemd. De mensch is in zijn natuurlijken staat geestelijk dood. Zooals iemand, die gestorven is, gevoelloos is voor alles wat de levenden interesseert, zoo ook is de mensch ongevoelig vóór hij die verandering heeft ondergaan, voor alles wat God en de Zaligheid betreft. Hij moge lichamenlijk volmaakt zijn en de waarheden, die in het bereik der menschelijke rede liggen, of onze moreele en maatschappelijke verplichtingen onmiddellijk begrijpen, toch is hij dood, met betrekking tot de „dingen Gods”, totdat hij wedergeboren is, of „opnieuw geboren”. Hij wordt een nieuw schepsel. „Tenzij iemand wedergeboren wordt, hij kan het Koninkrijk van God niet zien”. „Tenzij iemand wederom geboren wordt uit water en uit geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.” Zoo zijn de aard en de gevolgen der verandering, waar de bekeering het begin van is. Het is de „nieuwe geboorte”, door welke de mensch het Koninkrijk des Hemels ziet en binnengaat, precies zooals bij de gewone geboorte hij zijn oogen slaat op, en ingang vindt in de stoffelijke wereld.

(Overgenomen uit de Utah-Nederlander.)

Bijbelleeringen en leeringen van het moderne Christendom.

(Een verhalende vergelijking).

Door Ouderling Nephi Jensen, President van de Canadeesche Zending.

Aan het eind van onze vergadering in New-Glasgow U.S., waarin gesproken was over de goddelijkheid van het Boek van Mormon, stond een man op en vroeg: „Waarom is er een boek van Mormon noodig? Wij hebben den Bijbel.”

„Zeker, gij hebt den Bijbel”, antwoordde ik. „Maar de wereld verkeert in dwaling omtrent haar leeringen.”

Sedert dien tijd heb ik 36 leerstellingen opgeteekend, die algemeen door het moderne Christendom geleerd worden, en die alle in strijd zijn met den Bijbel. Het feit, dat al deze valsche leerstellingen gepredikt worden, bewijst dat de wereld het herstelde Evangelie van noode heeft, dat de engel bracht.” (Openb. 14: 6, 7).

Bijna alle deze 36 leerstellingen worden algemeen geleerd in de Katholieke Kerk en in de ruimer denkende Protestantsche kerken. De vergelijking die nu volgt, levert een overtuigend bewijs van de noodzakelijkheid van de herstelling van het ware Evangelie.

1. a. **Leer van modern Christendom:**

God is geest en heeft geen lichaam van vleesch en beenderen.

b. **Leer van den Bijbel:**

De mensch werd geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God (Gen. 1 : 26). Jezus Christus die na zijn opstanding een lichaam had van vleesch en beenderen, werd door Paulus verklaard te zijn naar het „uitgedrukte beeld” van God's zelfstandigheid. (Heb. 1—3).

2. a. **Leer van modern Christendom:**

God is onze Vader in den een of anderen geheimzinnigen zin.

b. **Leer van den Bijbel:**

Adam, die onze aardsche vader is, was een zoon van God (Lukas 3 : 28). Paulus leerde dat wij van God's geslacht zijn (Hand. 17 : 28) en dat God, de Vader van onze geesten is. (Hebr. 12: 9.)

3. a. **Leer van modern Christendom:**

Jezus Christus was niet geboren van den Vader in het vleesch.

b. **Leer van den Bijbel:**

Jezus was de Eeniggeborene van den Vader. (Joh. 1 : 14.)

4. a. **Leer van modern Christendom:**

Jezus Christus is geen persoonlijkheid, afgescheiden van den Vader.

b. Leer van den Bijbel:

Jezus Christus kwam van den Vader, hij bad tot den Vader, hij voer op tot den Vader, hij staat aan de rechterhand des Vaders. (Hand. 7 : 55.) Deze teksten toonen duidelijk aan, dat Jezus Christus een wezen is, afgescheiden en apart van den Vader.

5. a. Leer van modern Christendom:

Jezus Christus was niet opgestaan met een lichaam van vleesch en beenderen.

b. Leer van den Bijbel:

Na zijn opstanding zeide Jezus: „Tast mij aan en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen gelijk gij ziet dat ik heb”. (Lukas 24 : 39.) Hij verzocht Thomas de wonden in zijn handen en in zijn zijde te betasten. (Joh. 20 : 27.) Zijn vleesch zag nooit verderving. (Hand. 2 : 31.)

6. a. Leer van modern Christendom:

Er zijn geen drie afgescheiden persoonlijkheden in de Godheid of Drieëenheid.

b. Leer van den Bijbel:

Bij den doop van Jezus, waren de Vader, de Zoon en de Heilige Geest op drie verschillende plaatsen terzelfder tijd. (Matth. 3 : 16-17.) Na zijn hemelvaart werd Jezus gezien aan de rechterhand van den Vader. (Hand. 7 : 55.) De Heilige Geest „gaat uit” van den Vader. (Joh. 15 : 26.) Daarom zijn deze drie personen werkelijk drie persoonlijkheden.

7. a. Leer van modern Christendom:

De eenheid van Vader, Zoon en Heilige Geest is een werkelijke eenheid en niet een eenheid van doel en geest.

b. Leer van den Bijbel:

Jezus bad dat zijn discipelen één mochten zijn gelijk hij en zijn Vader één waren. De eenheid waarom hij bad was een eenheid van doel en hart. In dezen zin zijn de Vader, de Zoon en de Heilige Geest één. (Joh. 17 : 11.)

8. a. Leer van modern Christendom:

De Bijbel alleen bevat al de woorden Gods.

b. Leer van den Bijbel:

Jezus Christus leerde nooit dat eenig boek een volmaakte gids was. Hij verklaarde nadrukkelijk dat de mensch zoude leven naar ieder woord dat „door den mond Gods uitgaat”. (Matth. 4 : 4.) Hij verklaarde ook dat de Heilige Geest, die de geest van openbaring is, zoude „leiden in alle waarheid”. (Joh. 16 : 13.)

(Wordt vervolgd.)

BEWAAR DE GEBODEN.

Mijn zoon vergeet mijne wet niet, maar uw hart beware mijne geboden. Want lengte van dagen, en jaren van leven en vrede zullen zij u vermeerderen. Dat de goedertierenheid en de trouw u niet verlaten: bind ze aan uwen hals, schrijf ze op de tafel uws harten; en vind gunst en goed verstand in de oogen Gods en der menschen. Vertrouw op den Heere met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in alle uwe wegen, en Hij zal uwe paden recht maken. Wees niet wijs in uwe oogen; vrees den Heere en wijk van het kwaad; het zal een medicijn voor uwen navel zijn, en eene bevochtiging voor uwe beenderen. *** Mijne zoon, verwerp de tucht des Heeren niet, en wees niet verdrietig over zijne kastijding; want de Heere kastijdt dengene dien Hij liefheeft, ja, gelijk een vader den zoon in denwelke hij een welbehagen heeft.

Welgelukzalig is de mensch die wijsheid vindt, en de mensch die verstandigheid voortbrengt; want haar koophandel is beter dan de koophandel van zilver, en hare inkomst dan het uitgegraven goud: zij is kostelijker dan robijnen, en al wat u lusten mag, is met haar niet te vergelijken: lengte der dagen is in hare rechterhand, in hare linkerhand rijkdom en eer, hare wegen zijn wegen der liefelijkheid en alle hare paden vrede; zij is een boom des levens dengenen die ze aangrijpen, en elkeen, die ze vasthoudt wordt welgelukzalig. De Heere heeft de aarde door wijsheid gegrond, de hemelen door verstandigheid bereid; door zijne wetenschap zijn de afgronden gekloofd, en druppelen de wolken dauw. Mijn zoon, laat ze niet afwijken van uwe oogen, bewaar de bestendige wijsheid en bedachtzaamheid; want zij zullen het leven voor uwe ziel zijn en eene aangenaamheid voor uwen hals. Dan zult gij uwen weg zeker wandelen, en gij zult uwen voet niet stooten; zoo gij nederligt, zult gij niet schrikken, maar gij zult nederliggen en uw slaap zal zoet wezen.

Vrees niet van haastigen schrik, noch van de verwoesting der goddeloozen, als zij komt: want de Heere zal met uwe hoop wezen, en Hij zal uwen voet bewaren van gevangen te worden. Onthoud het goed van zijne meesters niet, als het in 't vermogen uwer hand is het te doen: zegt niet tot uwen naaste: Ga heen en kom weder, en morgen zal ik geven, terwijl het bij u is.

Smeed geen kwaad tegen uwen naaste, aangezien hij met ver-

trouwen bij u woont. Twist met een mensch niet zonder oorzaak, zoo hij u geen kwaad gedaan heeft. Wees niet nijdig over eenen man des gewelds, en verkies geen van zijne wegen, want de afwijker is den Heere een gruwel, maar zijne verborgenheid is met de oprechten; de vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen, maar de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen. Zekerlijk, de spotters zal Hij bespotten, maar den zachtmoedigen zal Hij genade geven; de wijzen zullen eer beërven, maar elk der zouten neemt schande op zich.

SALOMO.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE OPVOLGING IN HET PRESIDENTSCHAP DER KERK.

(Vervolg).

In een schrijven aan Orson Spencer 23 Januari 1848, zeide President Young:

„Joseph verhaalde de Twaalven vóór hij stierf: „Geen sleutel of macht aan de Kerk geschonken om het volk in de celestiale poort te leiden, die ik u niet gegeven heb, niet getoond of niet met u verhandeld heb; het koninkrijk is opgericht, gij bezit het volmaakte voorbeeld en kunt voortgaan om het koninkrijk op te bouwen en met de uwen door de celestiale poort binnen te treden.” (Mill. Star, 10 : 115.)

GETUIGENIS VAN HEBER C. KIMBALL.

Tijdens de behandeling van Sidney Rigdon voor zijn lidmaatschap, dewelke in het najaar van 1844 gehouden werd, zeide hij:

„Broeder Joseph heeft dit aardsche verlaten en zijn schoenen uitgetrokken en iemand anders doet ze aan totdat ook hij dit aardsche verlaat en zich naar Joseph begeeft. President Young is onze president, ons hoofd en doet de schoenen het eerste aan. Als broeder Hyrum met ons verbleven had, zoude hij ze aangetrokken hebben. Hyrum is met Joseph heengegaan en is nog steeds zijn raadgever. De Twaalven hebben de sleutelen van het koninkrijk ontvangen en zoolang als er één van hen is overgebleven, zal hij deze behouden in voorkeur boven iemand anders.” (Times and Seasons 5 : 664.)

GETUIGENIS VAN ORSON HYDE.

„De schachten van den vijand zijn altoos het eerst op den leider gericht. Broeder Joseph zeide eenigen tijd voordat hij vermoord werd: „Als ik weggenomen wordt, zal op u, de Twaalven, de verantwoordelijkheid rusten om dit volk te leiden en laat niemand u overbluffen.” (Times and Seasons 5 : 650.)

„Voordat ik mij den 4den April naar de oostelijke staten begaf, hielden wij voor weken iederen dag raad met broeder Joseph. Broeder Joseph zeide in één van deze raadsvergaderingen: „Er gaat iets gebeuren, ik weet niet wat het is, maar de Heere waarschuwt mij dat ik haast moet maken en aan u uwe tempelverordeningen (endowments) moet geven, vóórdat de Tempel

voleindigd is." Hij geleidde ons door iedere verordening van het Heilig Priesterschap en als hij al de verordeningen bediend had, verheugde hij zich zeer en zeide: „Nu, wanneer zij mij dooden, bezit gij al de sleutelen en al de verordeningen en kunt gij ze op anderen bevestigen en de heiren van Satan zullen niet bekwaam zijn om het koninkrijk af te braken zoo snel, als gij bij machte zijt het op te bouwen, en nu", zeide hij, „zal op uw schouders de verantwoordelijkheid rusten om dit volk te leiden, want de Heere zal mij voor eenigen tijd rust geven." (Times and Seasons 5 : 651.)

GETUIGENIS VAN WILFORD WOODRUFF.

„Vond de Profeet Joseph ouderling Rigdon in zijn raadsvergaderingen toen hij het quorum van de Twaalf organiseerde, eenige maanden voor zijn dood, om hen voor hunne Tempelverordeningen (endowments) voor te bereiden? En toen zij hunne tempelverordeningen (endowments) en in werkelijkheid de sleutelen van het koninkrijk van God, orakelen van God, sleutelen van openbaringen en het voorbeeld van hemelsche dingen ontvingen, verklaarde hij (Joseph) de Twaalfen toesprekende: „Op uw schouders rust het koninkrijk en gij moet uw schouders gereed maken en het dragen, ik heb het tot nog toe getorst, maar nu rust de verantwoordelijkheid op u." (Times and Seasons 5 : 698.)

(Zie alzoo President Woodruff's getuigenis in 1892. Zie Succession bladz. 101.)

BATHSHEBA W. SMITH'S GETUIGENIS.

„In het jaar 1844, een wijle voor den dood van Joseph Smith, viel mij het voorrecht ten deel om een geregelde gebedscirkel-vergadering in de kamer boven den winkel van den Profeet bij te wonen. De meeste van de Twaalf Apostelen en hunne vrouwen en een aantal andere voorname broeders waren in deze vergadering tegenwoordig. Bij deze gelegenheid stond de Profeet op en sprak langdurig en gedurende zijn opmerkingen hoorde ik hem zeggen, dat hij op de hoofden van de Twaalf Apostelen al de sleutelen en krachten behorende aan het Priesterschap bevestigd had en dat op de hoofden van de Twaalf Apostelen de last van het koninkrijk rustte en zij dezen moesten dragen."

BENJAMIN F. JOHNSON'S GETUIGENIS.

Ten tijde van het 87ste verjaardagsjubileum van ouderling Benjamin F. Johnson, gehouden te Mesa, Arizona, 29 Juli 1905, zeide deze Patriarch:

„Ik spreek over dingen die ik weet. Ik was Joseph Smith's compagnon in zaken; vanaf mijn zending tot aan den tijd van zijn dood was ik zoo gemeenzaam en vertrouwelijk met hem als dat ik met mijn vader of broeder zoude zijn.

Ik weet dat Brigham Young de ware opvolger van Joseph Smith was. Ik wist het voordat de Profeet gedood werd, want Joseph had het te kennen gegeven. Ik was tegenwoordig toen de Profeet zijn opdracht aan de Twaalf Apostelen gaf, toen in raadsvergadering, na plechtig gebed, hij opstond met het licht des hemels, schijnende in zijn aangezicht, hij zijn ondervindingen in verband met het begin van dit werk, de verantwoordelijkheden op hem geplaatst en de vervolgingen en moeilijkheden die hij had moeten doornaken, verhaalde. Hij verklaarde dat God al de waar-

heden noodzakelijk om het menschdom te redden, had geopenbaard, aan hem de sleutelen van het koninkrijk gegeven had en hij de zwaarte en last zoover had gedragen en dan rechtstreeks tegen de Twaalven sprekende, zeide hij: „Ik rol nu den last van deze verantwoordelijkheid op u; ik geef aan u al de sleutelen en krachten aan mij geschonken en ik zeg tot u, dat als gij uw schouders niet schrap zet en het koninkrijk verzorgt, gij verdoemd zult worden.”

EZRA T. CLARK'S GETUIGENIS.

„Voordat ik Nauvoo verliet, hoorde ik de Profeet Joseph zeggen dat hij den heiligen een sleutel zoude geven waardoor zij nimmer bedrogen of weggeleid konden worden en deze was: De Heere zoude nimmer veroorloven dat het grootste gedeelte van zijn volk weggeleid of bedrogen zoude worden door bedriegers, noch zoude hij toestaan dat de historische documenten van de Kerk in de handen van den vijand zouden vallen. Ik hoorde Joseph dit zeggen en evenzoo dat hij den last van het Apostelschap op de schouders van de Twaalf zoude rollen. Ik heb Joseph vele malen hooren prediken, heb hem gehoord in zijn laatste rede die hij uitsprak, heb hem hooren getuigen van de waarheid van het werk, waartoe God hem geroepen had; alzoo dat de Heere nimmer toegestaan had dat hij gedood werd door zijn vijanden, omdat zijn werk nog niet voleindigd was, eerst een wyl geleden was zulks het geval met zijn arbeid. Hij had nu den grondslag van dit werk gelegd en den last van het Priesterschap op de Twaalven gerold en daar hij aan hun hunne wasschingen en zalvingen gegeven had, zouden zij nu het werk zegevierend voortzetten en het zoude sneller voortgang maken dan het ooit tevoren gedaan had en als de Heere gewillig was hem te ontvangen, was hij gewillig om henen te gaan.” (M. I. A. Era, Deel 5 : 202.)

Wij zullen nu de bewering dat Joseph Smith van de „Reorganisatie” op een behoorlijke wijze verordineerd was, beschouwen. Om te beginnen moeten wij weten waar een behoorlijke verordineering uit bestaat.

Ten eerste moet het gedaan worden door diegenen die de autoriteit in het Priesterschap bezitten en behoorlijk aangesteld zijn, anderszins is de verordineering van geene waarde.

Ten tweede moet de verordineering goedgekeurd worden door het lichaam van de Kerk en bekrachtigd door de Kerk, anders is het niet van kracht. Want de wet van algemeene goedkeuring bestaat in het Evangelie. (Leer en Verbonden, Afdeeling 20 : 63—65; 26 : 2.)

Ten derde. Als een man zijn Priesterschap aanwendt in tegenstelling met de regelen der Kerk, of in ongerechtigheid, vaarwel zij dan de autoriteit van dien man. (Leer en Verbonden, Afdeeling 121 : 37.)

Ten vierde. „Wederom zeg ik u, dat het aan niemand zal gegeven worden om uit te gaan Mijn Evangelie te prediken, of Mijne Kerk op te bouwen, tenzij hij door iemand die autoriteit heeft, verordineerd is, en dat het aan de Kerk bekend is dat hij autoriteit heeft, en naar den regel verordineerd is geworden door de hoofden der Kerk. (Leer en Verbonden, Afdeeling 42 : 11.)

De vraag verrijst: kan de verordineering van Joseph Smith van

de „Reorganisatie” deze proef doorstaan? Hij werd onder de handen van William W. Blair en Samuel Powers „verordineerd”. De heeren Blair en Powers behoorden nimmer aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zoo wij zullen dezen, zonder notitie van hen te nemen, overslaan en de twee gevallen van William Marks en Zenas H. Gurley afzonderlijk behandelen.

William Marks was president van den Nauvoo-ring ten tijde van het martelaarschap, maar het is na dien tijd dat wij zijn loopbaan in oogenschouw wenschen te nemen. Hield hij in 1860 het Priesterschap? William Marks moest uit zijn positie als president van den Nauvoo-ring gezet worden in een conferentie van de Kerk 7 October 1844 gehouden. (T. en S. 692).

De geheele Kerk bracht haar stem uit om hem niet te ondersteunen, uitgezonderd twee stemmen. Deze handeling werd genomen omdat hij de eischen van Sidney Rigdon ondersteunde en zich tegen de Twaalven en de handelingen van de Kerk verzette. Gedurende December daaropvolgend erkende hij zijn dwaling op de volgende wijze:

BEKENDMAKING.

„Na rijp overleg en ernstige overweging, ben ik ten volle en op een bevredigende wijze overtuigd dat mr. Sidney Rigdon's eischen voor het presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, niet op waarheid gegrond zijn. Ik ben verleid door zijn schoon-schijnende pretenties en gevoel nu elkeen te waarschuwen over wien ik eenigen invloed moge hebben, om zich voor hem en zijn voorgewende visioenen en openbaringen te hoeden. De Twaalven zijn de rechtmatige personen om de Kerk te leiden.

WILLIAM MARKS.

Na deze bekentenis gemaakt te hebben, werd hij wederom in de gemeenschap terug ontvangen, maar verkreeg zijn vorige positie niet weêrom. Later werd hij ontevreden en trok zich van de Kerk terug en werd afgesneden. Gedurende den uittocht vereenigde hij zich met James J. Strang en in 1846 werd hij geroepen om een raadgever te zijn voor James J. Strang in zijn organisatie. (Geschiedenis van de „Gereorganiseerde” Kerk, 3 : 723.) Voor een poosje was hij eveneens president van Strang's „Ring van Zion” en evenzoo bisschop in zijn organisatie. (Geschiedenis van de „Gereorganiseerde” Kerk 3 : 44 en 723). Eerst een „bisschop”, dan „president” van den „Ring van Zion” en dan een „raadgever” in Strang's presidentschap. In 1853 werd hij lid van Charles B. Thompson's Kerk (Gereorg. Gesch. 3 : 55 en 3 : 724.) In 1855 verliet hij Thompson en vereenigde zich in een organisatie met John E. Page en anderen (Gereorg. Gesch. 3 : 724) en 11 Juni 1859 werd hij in de „Reorganisatie” „op zijn oorspronkelijken doop” ontvangen „en zij erkenden” zijn oorspronkelijke verordineering tot het Priesterschap, ofschoon hij afgesneden was van de Kerk,

die het Priesterschap op hem bevestigde. Nadat hij in 1844 uit de gemeenschap gesloten werd en later de Kerk verliet en door de organisaties van James J. Strang, Charles B. Thompson en John E. Page rondwaalde, „verordineeringen”, eerbewijzen en posities in deze bewegingen had ontvangen, werd hij in de „Gereorganiseerde” kerk op zijn oorspronkelijken doop ontvangen. Nu vraag ik dit in alle oprechtheid aan ieder oprecht Heilige der Laatste Dagen — Bezat hij, na al deze gebeurtenissen, in 1860 eenige autoriteit of Priesterschap die hij op Joseph Smith van de „Reorganisatie” kon bevestigen? Nog minder bezat hij de sleutelen en positie van president van het Hooge Priesterschap, sleutelen die hij nimmer hield. (Wordt vervolgd.)

GEESTKRACHT.

Wat het leven in de eerste plaats van ons eischt, is geestkracht. Wanneer alles maar steeds voor wind en stroom ging, wanneer wij steeds de streeling van het lot gevoelden, dan zouden wij die kracht niet noodig hebben.

Hoe dikwijls echter geeft het leven te worstelen met tegenwind en tegenstroom; hoe dikwijls worden de slagen van het lot gevoeld; hoe hard is vaak de levensstrijd en hoe zwaar is soms het kruis, dat gedragen moet worden. En dan moeten het wel sterke handen zijn die de riemen hanteeren; dan moet er volharding zijn, om de slagen te verduren; om staande te blijven onder het kruis; om den strijd vol te houden tegen vijandige machten, die ons steeds weer in den weg treden. En daarvoor is noodig de kracht van den geest.

Daar komen oogenblikken, dat de slagen te hard vallen en dat het kruis te zwaar drukt den beproefde, zoodat hij neer zou willen zinken onder zijn last.

Gelukkig, wie dan een wondere kracht in zich gevoelt, die steeds weer doet oprichten en verder doet gaan.

Maar wat is dan die kracht, die den vermoede schoort en den zinkende schraagt? Is zij eigen verdienste? Is zij een gave? De Genestet bemoedigt in een zijner gedichten:

Geen rusteloos zwerven en smachten
Is 't leven; een doel ligt ons voor.
En worst'lende winnen wij krachten;
En zoekende vinden wij 't spoor.

Een Machtige steunt ons en schraagt ons.
Wij struik'len, Hij richt onzen voet.
Wij vreezen, wij vallen, Hij draagt ons
Getrouw over bergen en vloed.

En dat is het geheim van die wondere kracht; die stille, vergeten helden en heldinnen maakt, doordrongen van het besef: Volhouden! staande blijven! overwinnen! Dat is het geheim, dat sommigen dragen met geduld; dat sommigen lijden zonder klagen.

God geeft kracht naar kruis is een gezegde, dat vaak wordt uitgesproken, zonder dat daarover veel wordt nagedacht. Doch dat gezegde is een bewijs, dat er een vertrouwen is op een hogere Macht, al zij het soms onbewust.

Welzalig hij, die weet, dat hij gesteund wordt door die Macht; dat hij geleid wordt door die Macht, Die voert over rotsen en langs afgronden met wijsheid, die sterk wil maken en met liefde, die behoeden wil. En het geloof aan die Macht heeft door alle tijden heen wonderen van geestkracht gedaan. En dat geloof is het, dat voor wanhoop en vertwijfeling en ondergang behoedt, waar het Materialisme, dat de menschen in hun verblindheid tot een god hebben gemaakt, geen treurend hart weet te troosten en voor de bedroefde ziel geen belofte heeft voor de toekomst, waar het verleden haar alles geroofd heeft.

„Eenheid”.

RIJMPREEKJES.

No. 26. Inspraken.

„Wees trouw!” zoo ruischt het door mij heen, „daar zijn er die op je vertrouwen”. „Wees rein!” — het trilt door al mijn leên, „daar zijn er die je in eere houën”. „Wees sterk! daar moet zooveel geleden. Wees kloek! veel moet gedurfd, gestreden!”

„Wees minzaam jegens alleman”. — een stoere strooming, kalm en effen. „Wees needrig” — o, geen sterv'ling kan mijn zwakheid als ikzelf beseffen. En 't antwoord trilt door al mijn nerven: „Zóó kan men ware vreugd verwerven”.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst, ouderlingen: Claron O. Spencer, Kenneth P. Billings, Perris S. Jensen, Robert R. Austin, Thijs Winkel, Quinn Clayton, Wm. R. Wilcken, Don E. Swenson en Edward P. Young.

VOOR DE ZENDELINGEN

STICK IT OUT.

When your world's about to fall,
 And your back's against the wall,
 And you're facing wild retreat and utter rout;
 When it seems that nought can stop it,
 All your pleas and plans can't stop it,
 Get a grip upon your self and stick it out.

Any craven fool can quit,
 But the man with pluck and grit
 Holds until the very final shout.
 In the snarling teeth of sorrow,
 Smiles, and says, „Tomorrow,
 The luck will change, I guess I'll stick it out.”

And the luck does change, and you know it.
 All the records prove and show it,
 And the men who win are men who strangle doubt,
 Who hesitate nor swerve,
 Who have grit, and guts, and nerve,
 And whose motto is:
 Play hard and stick it out.

So you! When everything goes wrong,
 And you think you can't last long,
 That you've got to quit nor wait the final bout,
 Smile, smile at your beholders,
 Clinch your teeth and square your shoulders,
 And fight! You'll win if but you stick it out.

(Selecta.)

INHOUD.

De leerstelling van Bekeering blz. 333 Bijbelleeringen en leeringen van het moderne Christendom „ 339 Bewaar de Geboden . . . „ 341		Oorsprong van de „Gere- organiseerde Kerk” . . . blz. 342 Geestkracht „ 346 Rijmpreekjes „ 347 Aangekomen „ 347 Voor de Zendingen . . . „ 348

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B,
 Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.